

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. október 23-án

Mária, az Egyház előképe

Kedves Testvéreim!

Folytatva az Egyházzal szülő katekézist, ma Máriára mint az Egyház képére és modelljére szeretnék tekinteni. A II. Vatikáni Zsinat kifejezését idézve teszem ezt. A Lumen Gentium konstitúció mondja: „Az Istenszülő a hit, a szeretet és a Krisztussal való tökéletes egység rendjében az Egyház előképe, miként már Szent Ambrus tanította.” (63. p.)

1. Kezdjük az első állítással: *Mária a hit modellje*. Milyen értelemben modell Mária az Egyház számára? Gondoljuk meg, ki volt Szűz Mária: egy zsidó leány, aki teljes szívvel várta népe megváltását. De Izrael fiatal leánya szívében ott élt egy titok, amit még nem ismert: Isten szeretetének tervében arra volt rendelve, hogy a Megváltó anyja legyen. Az angyali üdvözléskor Isten hírnöke „kegyelemmel teljes”-nek nevezi, és feltárja előtte ezt a tervet. Mária „igen”-nel válaszol, és ettől a pillanattól Mária hite új megvilágosítást nyer: Jézusra, Isten Fiára koncentrál, aki belőle öltött testet, s akiben beteljesednek az üdvörténet összes ígéretei. Mária hite Izrael hitének beteljesedése, őbenne sűrűsödik össze a megváltást váró nép egész vándorlása és egész útja. Mária ebben az értelemben az Egyház hitének modellje, melynek középpontja Krisztus, Isten végtelen szeretetének megtestesülése.

Hogyan élte meg Mária ezt a hitet? Minden édesanya ezernyi teendője és mindennapos gondjai egyszerűségében, az éleletről és a ruházatról való gondoskodásban, a háztartás gondjaiban... A Szűzanyának éppen ez a mindennapos élete volt az a terület, ahol kibontakozott egy páratlan és mélységes dialógus Isten és közte, a Fia és közte. Máriának a már kezdetben tökéletes „igen”-je növekedett egészen a kereszt órájáig. A kereszt alatt anyasága kitarult és mindegyikünket átölelte, mindannyiunk életét, hogy oda vezessen minket a Fiához. Mária mindig az emberré lett Isten misztériumába elmerülten élt mint első és tökéletes tanítvány, aki szívében mindent a Szentlélek világosságában elmélkedett át, hogy megértse és valóra váltsa Isten egész akaratát.

Föltehetjük magunknak a kérdéseket: engedjük-e, hogy Máriának mint anyánknak a hite megvilágosítson minket? Vagy távolinak, tőlünk nagyon különbözőnek gondoljuk őt? A nehézségek, a próbatétek, a sötétség óráiban úgy tekintünk-e rá, mint az Istenbe vetett bizalom modelljére, aki mindig és csak jót akar nekünk? Gondoljunk erre! Talán segíteni fog újra megtalálni Máriát mint az Egyház modelljét és előképét a hitben, amelyben élt!

2. Térjünk rá a második állításra: *Mária a szeretet modellje*. Hogyan élő példaképe Mária a szeretetnek az Egyház számára? Gondoljunk a rokonával, Erzsébettel kapcsolatban megmutatkozó szolgálatkészségére. Amikor meglátogatta Erzsébetet, Szűz Mária nem csak anyagi segítséget vitt neki – azt is –, hanem Jézust hordozta, aki a szíve alatt már ott élt. Amikor Jézust vitte abba az otthonba, az az örömet, a teljes örömet jelentette. Erzsébet és Zakariás boldogok voltak gyermekük várásától – ami az ő életkorukban már lehetetlennek tűnt –, de teljes örömet a fiatal Mária hozza nekik, mely Jézusból és a Szentlélekből fakad, és az ingyenes szeretetben, az örömök és gondok megosztásában, a segítségnyújtásban, a megértésben fejeződik ki.

A Szűzanya nekünk is, mindannyiunknak el akarja hozni a nagy ajándékot, Jézust, és vele együtt hozza a szeretetét, a békéjét és örömét. Az Egyház ezért olyan, mint Mária: nem vállalkozás, nem humanitárius ügynökség, nem ONG (Nem Kormányzati Szerv); az Egyház arra küldetett, hogy mindenkinek vigye el Krisztust és az Ő evangéliumát. Nem önmagát hordozza: akár kicsi, akár nagy, akár erős, akár gyöngé, az Egyház Jézust hordozza, és olyannak kell lennie, mint Mária, amikor meglátogatta Erzsébetet. Mit vitt neki Mária? Jézust. Az Egyház Jézust hordozza, ez az Egyház középpontja: Jézust hordozni! Ha föltételeznénk, hogy egyszer megtörténik, hogy az Egyház nem hordozza Jézust, az az Egyház halott volna! Az Egyháznak hordoznia kell Jézus szolgáló szeretetét, Jézus fölemelő szeretetét, Jézus szolgáló szeretetét.

Szóltunk Máriáról és Jézusról. És mi? Mi, akik az Egyház vagyunk? Milyen az a szeretet, melyet a többiekhez viszünk? Jézus gondokat megosztó, megbocsátó, társul szegődő szeretete? Vagy felhígított szeretet, mely már csak olyan, mint a víznek tűnő bor? Erős szeretet-e, vagy annyira gyöngé, hogy szimpátiához igazodik, viszonzást vár, érdekből fakad?

Tetszik-e Jézusnak az érdekből fakadó szeretet? – Nem, nem tetszik, mert a szeretetnek ingyenesnek kell lennie, mint az övé. Milyenek a kapcsolataink a plébániákon, a közösségeinkben? Testvérnek tekintjük-e egymást? Vagy ítélkezünk, rosszat mondunk egymásról, mindegyikünk csak a saját „kertecskéjét” ápolja, vagy törődünk egymással? Ezek a szeretet kérdései!

3. És röviden az utolsó állítás: *Mária a Krisztussal való egység modellje*. A Szent Szűz népe asszonyainak életét élte: Mária imádkozott, dolgozott, járt a zsinagógába... De minden cselekedetét mindig Jézussal tökéletes egységben tette. Ez az egység a Kálvárián érte el csúcspontját: ott Mária egyesül Fiával a szív vértanúságában, és az élet följánlásában az Atyának az emberiség üdvösségeért. A Szűzanya magáévá tette a Fiú fájdalmát, és vele együtt elfogadta az Atya akaratát, azzal az engedelmisséggel, mely gyümölcsöt terem,

mely meghozza a rossz és a halál fölötti igazi győzelmet.

Nagyon szép az, amire Mária tanít: legyünk mindig egyek Jézussal. Föltehetjük a kérdést: vajon csak akkor jut eszünkbe Jézus, amikor valami nem megy és szükségünk van rá, vagy állandó kapcsolatban vagyunk vele, mély barátságban akkor is, amikor arról van szó, hogy kövessük őt a kereszttúton?

Kérjük az Úrtól, ajándékozza nekünk a kegyelmét, az erejét, hogy a saját életünkben és minden egyházi közösség életében tükröződjék Máriának, az Istenanyának a modellje. Amen.